

OPINIONS

EL PEARL HARBOR DE LA CIA*Xavier Vinader***12****ESTAPE RESPON***Toni Cañís***13****L'EUROPA DE LES FICCIONS***Ferran Sáez Mateu***15****FIDELÍSSIM LECTOR***Salvador Cot***ESLOVÀQUIA NO FA NET***Llibert Ferri***16****LA 'JIHAD' AMERICANA***Toni Cañís***ANIVERSARI***Pau Viciano***17****MUIXERANGA***Joan F. Mira***114**

La setmana passada vam viure una de les operacions politicomediatiques més mesquines i barroeres dels últims anys al nostre país. El diari espanyol *Abc* va publicar un seguit de mentides, mitges veritats i tergiversacions sobre les converses entre el líder d'ERC, Josep-Lluís Carod-Rovira, i Arnaldo Otegi. Carod volia fer arribar així a ETA el seu rebuig al fet que atemptara en poblacions catalanes. A hores d'ara ja ha quedat clar que la polèmica al voltant d'aquesta filtració és reversa. Alguns van criticar la reunió, mentre que és ben cert que Otegi, el dia de les converses, representava un partit legal, que també havia parlat amb altres líders catalans i espanyols, i que el PSOE i el PP no solament han parlat amb Otegi, sinó també amb la mateixa ETA. Altres han aprofitat les converses per assegurar, des d'una manera de fer malaltissa, que ERC no volia atemptats a Catalunya però sí a Espanya. No val la pena perdre-hi massa el temps, però per si de cas posem dos exemples per fer front a la demagògia: quan Espanya es va abocar a defensar un espanyol que era al corredor de la mort als EUA, no per això va exigir la commutació de la pena de mort per a la resta d'ocupants del corredor. Ni tampoc no cal entendre al peu de la lletra els polítics espanyols que diuen que ETA no ha d'atemptar enlloc d'Espanya, com si això volguera dir que sí que pot fer-ho a França, on també té presència.

No, aquest debat no és el més preocupant. El que de debò ha mostrat quina mena de classe política tenim és la reacció davant la manipulació política i periodística. Tots els partits polítics catalans, tots, fins i tots els que més defensen l'entesa de les esquerres, van donar més crèdit a un diari de llarga tradició antidemocràtica i anticatalana que no pas a una formació com ERC, amb un currículum democràtic indiscutible. Els republicans, però, van tenir la solidaritat d'altres formacions de fora de l'àmbit català, com Eusko Alkartasuna o Izquierda Unida. L'error de les formacions catalanes va ser tan majúscul que l'endemà rectificaren, i tot i mantenir que les converses havien estat un error, reconeixien que es trobaven davant una campanya anticatalana. Per si no havia quedat clar, el mateix diari iniciador del linxament d'ERC va continuar al dia següent assenyalant diverses entitats de la societat civil catalana, com ara Òmnium Cultural, CIEMEN, Centre UNESCO de Catalunya, UCE i la Fundació Jaume Bofill. Els trets de l'*Abc* també han apuntat a aquest setmanari.

No és gaire difícil veure on es vol arribar amb aquesta campanya. És clar que l'objectiu és empestar ERC amb ETA, en un moment en què les enquestes els donen els millors resultats en molts anys, per evitar així que tant Maragall com Mas s'ho pensen molt abans d'oferir als independentistes un govern de coalició a la Generalitat de Catalunya. I no solament això. Els dards enverinats de les filtracions publicades pel diari madrileny van dirigits als possibles acords polítics i de govern que els republicans, i per extensió la resta de partits nacionalistes del país, puguen assolir amb els socialistes, tant a Catalunya com al País Valencià i a les Illes Balears, per usar-ho com a argument contra Zapatero.

De fet, l'argument és infal·libre, i és el mateix Zapatero el que l'ha ofert en safata a Aznar i als seus successors. El PSOE no ha sabut o no ha volgut trobar una política pròpia en el model d'estat i en la lluita antiterrorista. Ha anat a remolc del dictat d'Aznar i fins ha volgut competir en espanyolitat a ultrança, com va fer en les darreres eleccions basques. Això l'ha dut a un atzucac en què els populars el tenen collat i no el deixen que s'escape ni un mil·límetre de la línia marcada des de la Moncloa.

Finalment, de tota la polèmica també ens quedarà la constatació que alguns mitjans de comunicació no tenen cap consideració pel codi deontològic de la professió i que caldria que les institucions que vetllen pel seu compliment facen ús de la seua autoritat i enfortesquen així el sistema democràtic davant dels qui creuen que tot s'hi val.

“Tots els partits catalans van donar més crèdit a un diari com l'“Abc” que no pas a una formació com ERC”